

ΤΟ
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΜΗΜΑ Η΄ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ

Σ υ ν ε δ ρ ί α σ ε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 12 Νοεμβρίου 2025, με δικαστή την Ευαγγελία Παυλίδου, Πρωτοδίκη Δ.Δ. και γραμματέα τη Δήμητρα Συμεωνίδου, δικαστικό υπάλληλο.

Γ ι α να δικάσει την αγωγή, με ημερομηνία ηλεκτρονικής κατάθεσης 14.3.2025 (αριθ. εισαγωγής ΑΓ 944/2025...

τ η ς ΜΜ του Μ, κατοίκου, που λογίζεται ότι παρέστη με την, κατ' άρθρο 133 παρ. 2 ΚΔΔ, δήλωση του πληρεξουσίου της δικηγόρου, Ιωάννη Γλέζου,

κ α τ ά του Ηλεκτρονικού Εθνικού Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης (e- ΕΦΚΑ), νομίμως εκπροσωπούμενου από τον Διοικητή του, που λογίζεται ότι παρέστη με την, κατ' άρθρο 133 παρ. 2 ΚΔΔ, δήλωση της πληρεξουσίας του δικηγόρου

Το Δικαστήριο, αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα, σκέφθηκε κατά τον νόμο.

Η κ ρ ί σ η τ ο υ ε ί ν α ι η ε ξ ή ς :

1. Επειδή για την άσκηση της κρινόμενης αγωγής έχει καταβληθεί το αναλογούν τέλος δικαστικού ενσήμου

2. Επειδή, με την υπό κρίση αγωγή ζητείται, παραδεκτώς, να υποχρεωθεί ο εναγόμενος, e-ΕΦΚΑ, με απόφαση κηρυσσόμενη προσωρινώς εκτελεστή, να καταβάλει στην ενάγουσα το συνολικό ποσό των 7.680 ευρώ. Το ποσό αυτό, με τους νόμιμους τόκους από την επίδοση της εν λόγω αγωγής, ζητείται με βάση τα άρθρα 105-106 ΕισΝΑΚ και αντιστοιχεί, μέχρι του ποσού των 5.680 ευρώ, σε αποζημίωση για την εξαγορά πλασματικού χρόνου εκ μέρους της ενάγουσας, λόγω της, κατά την ίδια, παράνομης αρχικής ανακεφαλαίωσης του χρόνου ασφάλισής της από τα όργανα του εναγόμενου, με συνέπεια την παραίτησή της από το Εθνικό Κέντρο Κοινωνικής Αλληλεγγύης, όπου και υπηρετούσε, ενώ, κατά τα λοιπά, 2.000 ευρώ αντιστοιχεί σε χρηματική ικανοποίηση, βάσει του άρθρου 932 ΑΚ, για την ηθική της βλάβη από την ψυχική της ταλαιπωρία.

3. Επειδή, σύμφωνα με το άρθρο 105 του Εισαγωγικού Νόμου του, κυρωθέντος με το π.δ. 456/1984 (Α΄ 164), Αστικού Κώδικα (ΕισΝΑΚ): «Για παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του Δημοσίου κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας που τους έχει ανατεθεί, το Δημόσιο ενέχεται σε αποζημίωση, εκτός αν η πράξη ή η παράλειψη έγινε κατά παράβαση διάταξης που υπάρχει για

χάρη του γενικού συμφέροντος ...». Ακολούθως, κατά το αμέσως επόμενο άρθρο 106 ΕισΝΑΚ: «Οι διατάξεις των δύο προηγούμενων άρθρων εφαρμόζονται και για την ευθύνη ... των άλλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου από πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων που βρίσκονται στην υπηρεσία τους». Περαιτέρω, το άρθρο 932 του ΑΚ ορίζει ότι: «Σε περίπτωση αδικοπραξίας, ανεξάρτητα από την αποζημίωση για την περιουσιακή ζημία, το δικαστήριο μπορεί να επιδικάσει εύλογη κατά την κρίση του χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Αυτό ισχύει ιδίως για εκείνον που έπαθε προσβολή ... της τιμής ... του ...».

4. Επειδή, ακόμη, το άρθρο 148 του, κυρωθέντος με τον ν. 3528/2007 (Α' 26), Κώδικα Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, όπως αυτό ίσχυε, κατά τον κρίσιμο, εν προκειμένω, χρόνο των αποδιδόμενων παρανομιών, ήτοι πριν από την αντικατάστασή του από το άρθρο 47 του ν. 5222/2025 (Α' 152), όριζε τα εξής: «1. Η παραίτηση αποτελεί δικαίωμα του υπαλλήλου και υποβάλλεται εγγράφως. Αίρεση, όρος ή προθεσμία στην αίτηση παραίτησης θεωρούνται ότι δεν έχουν γραφεί. 2. ... 3.... 4. Ο υπάλληλος μέσα σε αποκλειστική προθεσμία ενός (1) μηνός από την υποβολή της αίτησης παραίτησης μπορεί να την ανακαλέσει εγγράφως, εφόσον αυτή δεν έχει γίνει αποδεκτή σύμφωνα με την επόμενη παράγραφο. 5. Η αίτηση παραίτησης γίνεται αποδεκτή με πράξη που εκδίδεται από το αρμόδιο όργανο και δημοσιεύεται σε περίληψη στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. Η υπηρεσία δεν μπορεί να κάνει αποδεκτή την αίτηση παραίτησης πριν από την πάροδο δεκαπέντε (15) ημερών από την υποβολή της. Αν μέσα σε δεκαπέντε (15) ημέρες από την πάροδο δεκαπέντε (15) ημερών από την υποβολή της αίτησης παραίτησης ο υπάλληλος επανέλθει με δεύτερη αίτηση, εμμένοντας στην παραίτησή του, αυτή γίνεται αυτοδικαίως αποδεκτή και λύεται η υπαλληλική σχέση από την ημέρα υποβολής της δεύτερης αίτησης. Η αίτηση παραίτησης θεωρείται ότι έχει γίνει αποδεκτή και λύεται αυτοδικαίως η υπαλληλική σχέση, αν παρέλθει άπρακτη προθεσμία δύο (2) μηνών από την υποβολή της. Για τη λύση της υπαλληλικής σχέσης εκδίδεται διαπιστωτική πράξη, περίληψη της οποίας δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. 6. Διατάξεις της κείμενης νομοθεσίας, που ρυθμίζουν την παραίτηση του υπαλλήλου σε ειδικές περιπτώσεις, διατηρούνται σε ισχύ».

5. Επειδή, εξ άλλου, το άρθρο 4 του ν. 4151/2013 (Α' 103), στη δέκατη παράγραφό του, προβλέπει τα εξής: «α. Υπάλληλος που αποχωρεί από την Υπηρεσία προκειμένου να συνταξιοδοτηθεί και λόγω πλάνης περί τα πράγματα δεν

πληροί τους όρους και τις προϋποθέσεις για την άμεση καταβολή της σύνταξής του, μπορεί να επανέλθει στην Υπηρεσία μετά από αίτησή του, η οποία υποβάλλεται στον φορέα που αποχώρησε εντός αποκλειστικής προθεσμίας τριών (3) μηνών από την ημερομηνία που φέρει το έγγραφο της αρμόδιας Διεύθυνσης Συντάξεων, το οποίο και τον πληροφορεί σχετικά. β. Το χρονικό διάστημα από την αποχώρηση από την Υπηρεσία μέχρι την επαναφορά σε αυτή, των προσώπων της προηγούμενης περίπτωσης, δεν λογίζεται συντάξιμο και δεν καταβάλλονται αποδοχές για αυτό». Σύμφωνα δε με την αιτιολογική έκθεση του εν λόγω ν. 4151/2013, η ρύθμιση της παρ. 10 του άρθρου 4 εισήχθη, εν όψει της παρατήρησης ότι, σε πολλές περιπτώσεις και λόγω της υφιστάμενης πολυνομίας επί συνταξιοδοτικών ζητημάτων, υπάλληλοι αποχωρούν από την υπηρεσία, λόγω συνταξιοδότησης, χωρίς να πληρούν τους όρους και τις προϋποθέσεις για αυτήν. Ως εκ τούτου, με τις εν λόγω διατάξεις παρέχεται στους υπαλλήλους αυτούς η δυνατότητα επανόδου στην υπηρεσία, υπό την προϋπόθεση ότι η πλάνη τους προκύπτει από σχετικό έγγραφο ή πράξη απορριπτική ή πράξη μελλοντικής συνταξιοδότησης της αρμόδιας Διεύθυνσης.

6. Επειδή, κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων, ερμηνευόμενων σε συνδυασμό, ευθύνη προς αποζημίωση, κατ' εφαρμογή των άρθρων 105 και 106 ΕισΝΑΚ, γεννάται από την έκδοση μη νόμιμης πράξης ή από την παράλειψή της, καθώς και από μη νόμιμες υλικές ενέργειες των οργάνων νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου ή από παραλείψεις υλικών ενεργειών τους, εφόσον αυτές απορρέουν από την οργάνωση και λειτουργία των δημόσιων υπηρεσιών και δεν συνάπτονται με την ιδιωτική τους διαχείριση ούτε οφείλονται σε προσωπικό ππαίσμα οργάνου που ενήργησε εκτός του κύκλου των υπηρεσιακών του καθηκόντων. Περαιτέρω, ευθύνη του νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου, τηρουμένων όλων των σωρευτικώς απαιτούμενων προϋποθέσεων του νόμου, στοιχειοθετείται όχι μόνον όταν, με πράξη ή παράλειψη οργάνου του, παραβιάζεται συγκεκριμένη διάταξη νόμου, αλλά και όταν παραλείπονται τα ιδιαίτερα καθήκοντα και οι υποχρεώσεις που προσιδιάζουν στη συγκεκριμένη υπηρεσία, όπως προσδιορίζονται από την, εν γένει, κείμενη νομοθεσία, τα διδάγματα της κοινής πείρας και την αρχή της καλής πίστης. Ειδικά, ως προς την απονομή συντάξεων, εν όψει της πολυπλοκότητας των σχετικών ρυθμίσεων της κοινωνικοασφαλιστικής νομοθεσίας και της, συνεπεία αυτής, εύλογης δυσχέρειας των ασφαλισμένων, κατά την άσκηση των αντίστοιχων δικαιωμάτων τους, γεννάται από την αρχή της χρηστής διοίκησης και από τη, συνταγματικώς κατοχυρωμένη, αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, η

υποχρέωση των ασφαλιστικών οργάνων να καθιστούν προσιτά στους ασφαλισμένους τα δεδομένα της ασφαλιστικής τους κατάστασης και, μάλιστα, κατά τρόπο σαφή και απλό (βλ. ΔΕΦΑΘ 4162/2005), συμπράττοντας σε ενέργειες από τις οποίες εξαρτάται η έκδοση διοικητικών πράξεων που ενδιαφέρουν τους ασφαλισμένους, προς ικανοποίηση των, εν γένει, έννομων συμφερόντων των τελευταίων (βλ. ΔΕΦΑΘ 1256/2023). Εξ άλλου, κατά το προεκτεθέν άρθρο 932 ΑΚ, μπορεί να επιδικασθεί και εύλογη χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, ανάλογα με τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περίπτωσης, ιδίως για την τυχόν ψυχική ταλαιπωρία του ενάγοντος από τη διαγνωσθείσα παρανομία (βλ. ΔΕΦΑΘ 2521/2024). Απαραίτητη, πάντως, προϋπόθεση για τη στοιχειοθέτηση αποζημιωτικής ευθύνης αποτελεί και η ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της διαγνωσθείσας αυτής παρανομίας και της επελθούσας ζημίας.

7. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, από τα ιστορούμενα στην αγωγή, σε συνδυασμό και με τα στοιχεία της δικογραφίας, προκύπτει ότι η ενάγουσα υπηρετούσε στο νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου του Εθνικού Κέντρου Κοινωνικής Αλληλεγγύης, Περαιτέρω, στις 29.6.2023, η εν λόγω υπάλληλος, με την υπ' αριθ. αίτησή της προς την Τοπική Διεύθυνση Α' Θεσσαλονίκης του, τότε, ΕΦΚΑ ζήτησε τη βεβαίωση του διανυθέντος χρόνου ασφάλισής της. Επί της αίτησης αυτής, εκδόθηκε η υπ' αριθ./2023 απόφαση της Διευθύντριας του εν λόγω υποκαταστήματος, που, καταμετρώντας και ανακεφαλαιώνοντας τα ασφαλιστικά στοιχεία της συγκεκριμένης ασφαλισμένης, διαπίστωσε ότι αυτή είχε πραγματοποιήσει χρόνο ασφάλισης, διάρκειας 12.061 ημερών στον κλάδο του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ και 11.324 ημερών στον κλάδο του Ενιαίου Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης (ΕΤΕΑ).

Κατόπιν αυτού, η ενάγουσα, στις 6.12.2023, υπέβαλε παραίτηση, λόγω συνταξιοδότησης, από το ΕΚΚΑ, ενώ, στις 29.12.2023, υπέβαλε και τη δεύτερη παραίτησή της. Αμφότερες οι παραιτήσεις αυτές έγιναν δεκτές, με αποτέλεσμα τη λύση της υπαλληλικής της σχέσης με το ΕΚΚΑ, με την υπ' αριθ. .../16.1.2024 απόφαση της Προέδρου του Διοικητικού του Συμβουλίου, που δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (.....) και ανακοινώθηκε στην ενάγουσα, με το υπ' αριθ. έγγραφο της Αναπληρώτριας Προϊσταμένης της Γενικής Διεύθυνσης Υπηρεσιών του νομικού αυτού προσώπου. Εν τω μεταξύ, με την υπ' αριθ./2023 αίτησή της προς την ως άνω Τοπική Διεύθυνση Α' Θεσσαλονίκης του εναγόμενου, η ίδια ζήτησε τη χορήγηση σύνταξης λόγω γήρατος και, συγκεκριμένα, πλήρους σύνταξης, με βάση

τη συμπλήρωση του 62ου έτους της ηλικίας της και την πραγματοποίηση χρόνου ασφάλισης άνω των 12.000 ημερών. Ωστόσο, κατά την ανακεφαλαίωση του διανυθέντος χρόνου ασφάλισης της ενάγουσας, στο πλαίσιο εξέτασης της ανωτέρω αίτησής της για την απονομή σύνταξης, προέκυψαν, εν τέλει, 11.562 ημέρες κύριας ασφάλισης και 11.472 ημέρες επικουρικής ασφάλισης, ήτοι χρόνος βραχύτερος των, κατ' ελάχιστον, απαιτούμενων 12.000 ημερών, για την απονομή πλήρους σύνταξης λόγω γήρατος. Για το γεγονός αυτό, η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι ειδοποιήθηκε με το από 5.7.2024 μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, το οποίο δεν προσκομίζεται.

Στη συνέχεια, πάντως, η ίδια υπέβαλε το υπ' αριθ. ερώτημα προς το Ινστιτούτο Εργασίας (ΙΝΕ) της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδος (ΓΣΕΕ), ζητώντας κατευθύνσεις για τις δυνατότητές της, δεδομένης της ήδη παραίτησής της από την υπηρεσία. Η ομάδα νομικών του εν λόγω Ινστιτούτου της απάντησε ότι δύναται είτε να προβεί σε αίτηση αναγνώρισης του υπολειπόμενου χρόνου ασφάλισης, ως πλασματικού, με εξαγορά κενών διαστημάτων, είτε να επανέλθει στην υπηρεσία της, κατ' εφαρμογή του προεκτεθέντος άρθρου 4 παρ. 10 του ν. 4141/2013. Κατόπιν αυτού, η ενάγουσα, με τις από 15.7.2024 και 29.7.2024 υπεύθυνες δηλώσεις της, ζήτησε την αναγνώριση του υπολειπόμενου χρόνου ασφάλισής της, ως πλασματικού. Το αίτημά της αυτό έγινε δεκτό, με την από 29.7.2024 απόφαση του Διευθυντή της Τοπικής Διεύθυνσης Α' Θεσσαλονίκης του ΕΦΚΑ, που αναγνώρισε στην εν λόγω ασφαλισμένη 450 ημέρες ασφάλισης, με καταβολή ποσού εξαγοράς, ύψους 5.680,80 ευρώ.

Έτσι, με την υπ' αριθ./16.8.2024 απόφαση του Διευθυντή της Γ' Διεύθυνσης Απονομής Συντάξεων του ΕΦΚΑ, χορηγήθηκε στην ενάγουσα πλήρης σύνταξη γήρατος, ύψους 1.295,30 ευρώ, με παρακράτηση, όμως, ποσοστού ¼, μηνιαίως, μέχρι την εξόφληση του ποσού των 5.680,80 ευρώ, για την, κατά τα ανωτέρω, αναγνώριση του πλασματικού χρόνου ασφάλισής της. Περαιτέρω, με την υπ' αριθ./16.8.2024 απόφαση του ίδιου ως άνω Διευθυντή, χορηγήθηκε στην ίδια και επικουρική σύνταξη γήρατος, ύψους 280,85 ευρώ.

Κατόπιν αυτών, η ενάγουσα υπέβαλε την υπ' αριθ./2.10.2024 επιστολή διαμαρτυρίας στο Τμήμα Διαχείρισης Αναφορών του e-ΕΦΚΑ. Επί αυτής, ο Προϊστάμενος της ως άνω Διεύθυνσης Γ' Απονομής Συντάξεων της απάντησε ότι, κατά τον έλεγχο του αιτήματός της προς συνταξιοδότηση, διαπιστώθηκε ότι υπήρξε λανθασμένη αποτύπωση στην αρχική ανακεφαλαίωση της προσυνταξιοδοτικής απόφασης, συγκεκριμένα, για τα έτη 2009 έως και 2011, με συνέπεια να γίνει

επανελέγχος από τον οποίο προέκυψε, εν τέλει, η εκ μέρους της πραγματοποίησης ελάσσονος χρόνου ασφάλισης, υπολειπόμενου των απαιτούμενων 12.000 ημερών.

Ήδη, ωστόσο, με την κρινόμενη αγωγή ζητούνται τα αναφερόμενα στη δεύτερη σκέψη ποσά, ήτοι το ποσό των 5.680 ευρώ, για την αποκατάσταση της ζημίας που η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι υπέστη από την εξαγορά του υπολειπόμενου χρόνου ασφάλισής της, συνεπεία του παράνομου, κατά την ίδια, αρχικού υπολογισμού του, καθώς και το ποσό των 2.000 ευρώ, ως χρηματική ικανοποίηση, κατά το άρθρο 932 ΑΚ, για την ηθική της βλάβη από την όλη ψυχική ταλαιπωρία, ένεκα των ενεργειών των ασφαλιστικών οργάνων. Προς απόδειξη δε των ισχυρισμών της ενάγουσας, εκτός των ήδη αναφερθέντων, στις 10.11.2025, προσκομίσθηκαν, μεταξύ άλλων, τα εξής: α) η έκθεση του δικαστικού επιμελητή του και β) το υπ' αριθ. 1515446/30.10.2024 έγγραφο της Προϊσταμένης της ως άνω Τοπικής Διεύθυνσης, για όσα, κατά την ίδια, δημειφθήσαν προφορικά μεταξύ τους. Κατά τα λοιπά, μεταξύ των στοιχείων του από 8.10.2025 διοικητικού φακέλου του εναγόμενου, εκτός των ήδη αναφερθέντων, περιλαμβάνονται και τα εξής: α) το από 15.9.2023 απόσπασμα του λεπτομερούς λογαριασμού της εν λόγω ασφαλισμένης, β) το υπ' αριθ. /11.12.2023 έγγραφο της Προϊσταμένης του Τμήματος Μισθοδοσίας του ΕΚΚΑ, σύμφωνα με το οποίο η ενάγουσα, παρότι υπηρετούσε στο εν λόγω ΝΠΔΔ, ως μόνιμη υπάλληλος, υπαγόταν στην ασφάλιση του ΕΦΚΑ, καθώς και γ) τα στοιχεία για την ασφάλισή της και σε δεύτερο εργοδότη, κατά τη χρονική περίοδο από τον Οκτώβριο του 2009 έως και τον Δεκέμβριο του 2011, από την οποία και φέρεται να προέκυψε ο εσφαλμένος υπολογισμός του αρχικού ανακεφαλαιωτικού πίνακα.

8. Επειδή, με την κρινόμενη αγωγή αποδίδεται στα όργανα του εναγόμενου η παράνομη, κατά την ενάγουσα, έκδοση της υπ' αριθ. πράξης, για την αρχική ανακεφαλαίωση του χρόνου ασφάλισής της. Και τούτο, διότι, βάσει των διαπιστώσεων της πράξης αυτής, που υπολόγισε τον χρόνο ασφάλισης της εν λόγω υπαλλήλου σε 12.061 ημέρες, της δημιουργήθηκε η εύλογη πεποίθηση ότι πληρούσε τις προϋποθέσεις για τη χορήγηση πλήρους σύνταξης, λόγω γήρατος, με συνέπεια την παραίτησή της από την υπηρεσία, ενώ, κατά την εξέταση του μετέπειτα αιτήματός της για απονομή σύνταξης, διαπιστώθηκε, εν τέλει, ελάσσων χρόνος ασφάλισης, που την εξανάγκασε στην εξαγορά των υπολειπόμενων ημερών, προκαλώντας της ζημία, ύψους 5.680 ευρώ. Ωστόσο, η ζημία αυτή, σε κάθε περίπτωση, δεν συνδέεται αιτιωδώς με την ανωτέρω παρανομία, όπως αυτή αποδίδεται με την αγωγή. Και

τούτο διότι, παρά την παροχή των, εν τέλει, ανακριβών πληροφοριών των ασφαλιστικών οργάνων, για την αναγνώριση του πλασματικού χρόνου ασφάλισης, με τη ζημιογόνο εξαγορά των υπολειπόμενων ημερών, μεσολάβησαν οι από 15.7.2024 και 29.7.2024 αιτήσεις της ίδιας της ενάγουσας. Και ναι μεν η τελευταία ισχυρίζεται στην αγωγή της ότι εξαναγκάστηκε να ζητήσει την εξαγορά αυτή, δεδομένου ότι είχε ήδη παραιτηθεί από τη θέση της στο ΕΚΚΑ, ωστόσο, βάσει του προεκτεθέντος άρθρου 4 παρ. 10 του ν. 4151/2013, αυτή μπορούσε να επανέλθει στην υπηρεσία της, δυνατότητα, μάλιστα, που προκύπτει πως γνώριζε, καθώς της είχε γνωστοποιηθεί, με την απάντηση της ομάδας νομικών του Ινστιτούτου Εργασίας της ΓΣΕΕ επί του σχετικού, από 17.6.2024 ερωτήματός της.

9. Επειδή, ακόμη, η ενάγουσα αποδίδει στα όργανα του εναγόμενου την παραβίαση των αρχών της καλής πίστης από την εκ μέρους τους παροχή ανακριβών πληροφοριών, σχετικά με την πλήρωση των προϋποθέσεων προς συνταξιοδότησή της, με συνέπεια την πολύμηνη ταλαιπωρία της. Η παρανομία αυτή στοιχειοθετείται, εν προκειμένω, καθώς, σύμφωνα και με όσα έγιναν δεκτά ανωτέρω, στην έκτη σκέψη, τα ασφαλιστικά όργανα, εν όψει και της πολυπλοκότητας των διατάξεων της κοινωνικοασφαλιστικής νομοθεσίας, για την απονομή συντάξεων, υποχρεούνται να καθιστούν προσιτά στους ασφαλισμένους τα δεδομένα της ασφαλιστικής τους κατάστασης και, μάλιστα, κατά τρόπο σαφή και απλό. **Ως εκ τούτου, προς χρηματική ικανοποίηση της ηθικής βλάβης της ενάγουσας και, συγκεκριμένα, της ψυχικής της ταλαιπωρίας από την παράνομη παράλειψη των οργάνων του εναγόμενου να εκπληρώσουν τις, κατά τα ανωτέρω, υποχρεώσεις τους, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να της επιδικασθεί το ποσό των 1.500 ευρώ, κατά μερική αποδοχή του αιτήματός της.**

10. Επειδή, κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και **να υποχρεωθεί ο εναγόμενος, e- ΕΦΚΑ να καταβάλει στην ενάγουσα το ως άνω επιδικασθέν ποσό των 1.500 ευρώ. Το ποσό δε αυτό οφείλεται με τους νόμιμους τόκους,** υπολογιζόμενους από την επίδοση της αγωγής, η οποία έλαβε χώρα στις 5.6.2025 και σύμφωνα με το άρθρο 45 του ν. 4607/2019 (Α' 65), που εφαρμόζεται, κατά παραπομπή (βλ. ΔΕφΘεσ 343/2025), βάσει της δέκατης παραγράφου του άρθρου 70Α του ν. 4387/2016, όπως αυτή έχει προστεθεί με το άρθρο 6 του ν. 4670/2020 (Α' 43). Κατά τα λοιπά, το αίτημα για κήρυξη της παρούσας απόφασης ως προσωρινώς εκτελεστής είναι απορριπτέο, προεχόντως, ως αναπόδεικτο, ελλείψει προσκόμισης εκ μέρους της ενάγουσας στοιχείων για την

οικονομική της κατάσταση, όπως απαιτείται κατά το άρθρο 80 παρ. 3 του, κυρωθέντος με τον ν. 2717/1999 (Α' 97), Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ΚΔΔ). Τέλος, με δεδομένη αυτήν την έκβαση της δίκης, τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφισθούν μεταξύ των διαδίκων, σύμφωνα με το άρθρο 275 παρ. 1 εδ. γ' ΚΔΔ.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Δέχεται εν μέρει την αγωγή.

Υποχρεώνει τον εναγόμενο, Ηλεκτρονικό Εθνικό Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης να καταβάλει στην ενάγουσα το συνολικό ποσό των χιλίων πεντακοσίων (1.500) ευρώ, με τους νόμιμους τόκους, υπολογιζόμενους, βάσει του άρθρου 45 του ν. 4607/2019, από την επίδοση της αγωγής, στις 5 Ιουνίου 2025 και μέχρι την ολοσχερή του εξόφληση.

Απορρίπτει το αίτημα για κήρυξη της απόφασης ως προσωρινώς εκτελεστής.

Συμψηφίζει τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

Η απόφαση δημοσιεύθηκε στη Θεσσαλονίκη, στις 8 Ιανουαρίου 2026, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΠΑΥΛΙΔΟΥ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΔΗΜΗΤΡΑ ΣΥΜΕΩΝΙΔΟΥ